

Spo - čí - ve - jte již v po - ko - ji
jež jste pa - dli v krá - tkém bo - ji,
vy, kte - ré so - tva znal svět,
co po - dfa - tý ko - sou květ;
i vy, jenž jste z tě - la ven
po dlou - hém sou - že - ní jen
vy - šli na hlas Pá - ně vdě - čně;
spo - čí - ve - jte ti - še, vě - čně.

2. Vy, co jste o svět nestáli, / vždy na nebe myslíte, / věrně povinnost konali / i po trní chodíte, / jež jste velké oběti / museli přinášeti, / proto bezděk se loučili / od práce; buď vám sen milý.
3. I vy, co jste touživali / po srdci jen jediném; / avšak často truchlivali / v duchu i víře tiché, / že vás nikdo konečně / nemiloval srdečně; / přece jste jen svět žehnali; / dej vám Bůh ráj lásky stálý.

SPOČÍVEJTE JIŽ V POKOJI

4. Též i vy, co jste neměli / pokoj v boji života, / jež jste proti zlosti směli / tam, kde byla dřímota, / křísili život nový, / Ducha pravdy, hotový / k zmužilému ctnosti činu; / spočívejte v Hospodinu.
5. Ach, i vy, mé drahé duše, / jenž jste mne milovaly, / pokud ještě v zemském rouše / se mnou jste přebývaly, / jež jste mne vždy těšily, / vždy mi dobře činily; / přijměte tu slzu vděčnou / a Bůh dej nám radost věčnou.

*Zde se ukáže vytrvalost svatých,
kteří zachovávají Boží přikázání
a věrnost Ježíši.*

*A slyšel jsem hlas z nebe:
„Piš: Od této chvíle
jsou blahoslaveni mrtví,
kteří umírají v Pánu.*

*Ano, praví Duch,
ať odpočinou od svých prací,
neboť jejich skutky jdou s nimi.“*

Zj 14,12–13